

νική, πατήρ, μήτηρ και θρέφος θηλάζον, είχαν καταδικασθῆ, ἐπὶ Νέρωνος, νὰ γείνωσι βορά τῶν θηρίων· λέων φοβερός ἀπελύθη κατ' αὐτῶν εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον, καὶ ὁ πατήρ, σπαράξας τὰς σιαγόνας του, τὸν κατέβαλεν. Ἀνίκανος ὢν πρότερον νὰ αἰσθανθῆ τὸ ἡθικὸν ὕφος τῶν μαρτύρων, ἀποθνησκόντων εἰρηνικῶς ὑπὲρ τῆς πίστεως, ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς ἐθαύμασε τότε τὸν θρίαμβον τῆς ὑλικῆς δυνάμεως. Ἠγέρθη λοιπὸν χειροκροτῶν, καὶ ἡ προγεγραμμένη οἰκογένεια ἐσώθη.

Τὸ συμβάν τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν γάλλον ἀνδριαντοποιὸν Μαινδρῶν νὰ κατασκευάσῃ σύμπλεγμα γύψινον, ἐλκύσαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων, εἰς μίαν τῶν ἐνιαυσίων ἐκθέσεων τῶν καλλιτεχνημάτων τοῦ Λούβρε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, τὸ παράδοξον αὐτοῦ τοῦ θεάματος δὲν συντελέσεν ὀλίγον εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ· μετὰ ταῦτα δέ, ἡ νίκη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ λέοντος, ὅσον ἂν ἦτον ἀμφίβολον τὸ πρᾶγμα, ἔπαυσε τοῦ νὰ φαίνεται ἀπίθανος, τὸσον θαυμασίαν σάσιν ἔδωκεν ὁ ἀριστοτέχνης οὗτος εἰς τὸ κορυφαῖον τοῦ δράματος αὐτοῦ προσώπων. Δέχεται ὁ ῥηθεὶς ἄνθρωπος τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τοῦ θηρίου εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος του, καὶ, καθ' ἣν στιγμήν τὸ θηρίον ἀνοίγει τὸ στόμα, ἀρπάζει δι' ἐκατέρας τῶν χειρῶν τὰς δύο του σιαγόνας, καὶ, μὲ δύναν μὴ ὑπερφυτικὴν, τὰς βιάζει νὰ χωρισθῶσι. Τίποτε δυσκολώτερον τῆς παραστάσεως καὶ τῆς παραδοχῆς πράξεως τοιαύτης· καὶ μολταῦτα ὁ τεχνίτης ἐπέτυχεν ἐντελῶς. Ὁ θεατὴς νομίζει ὅτι ἀκούει τὰ ὀστά τοῦ λέοντος νὰ συντρίβωνται, τὰς σάρκας του νὰ σπαρτάττωνται. Ἐξαισίως φαίνεται τεχνουργηθῆν τὸ ὄλον τῆς σκηνῆς, καὶ ἡ γυνὴ, ἐρριμμένη εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της, κρατοῦσα εἰς τὸν μαστὸν τὸ θρέφος της, καὶ κραυγὴν φρίκης ἐκπέμπουσα εἰς τὴν θεάν τοῦ λέοντος, ὡς αἰσθανομένη ἤδη τοὺς ἀνθρωποφάγους ὀδόντας του, ἀποτελεῖ σύνθεσιν εὐτυχῆ καὶ κατὰ πάντα θαυμασίαν. Ἡ γλυφὴς τοῦ λιθοξόου δύναται μεγάλως νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς ταύτης. Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι οἱ αὐστηροὶ τῆς τέχνης ἐπικριταί, αὐστηρότατοι ἰδίως θέλουσιν φανῆ εἰς σύνθεσιν τοιαύτην· ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματά της, νομίζομεν, δύναται ὅλα, ἂν θέλῃ, νὰ τὰ καλύψῃ ὁ τεχνίτης, ὅταν κατασκευάσῃ ἐκ μαρμάρου τὸ ῥηθὲν σύμπλεγμα, ἐνῶν τὰ διακρίνοντα αὐτὸ προτερήματα εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια δυσκόλως ἀπαντῶνται, καὶ μόνον ἐπὶ θετικῶν δοκιμῶν γνωρίζονται.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ἸΟ Μάιος. — Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἑλλάς. — Αἱ Ἀθῆναι — Περιοδεία τῆς Ἀνάστης. — Τὰ ἔθνικὰ ἄσματα. — Ὁραταὶ τέχναι. — Ποιηταὶ Ἑλληνες. — Λαμαρτίν. — Ὁ Προφήτης. — Χαυτόχειρ. — Ἐρωκ. — Θάνατος.

Γράφομεν κατὰ τὸν χρυσομάλλον Μάιον, δηλαδὴ καθ' ὃν μῆνα ἡ φύσις περιβάλλεται τὰς περ-

υποτέρας καλλονὰς της· τὰς ἡδυπνόους αὔρας, τὰ εὐώδη ἄνθη, τὴν ἀπαλὴν χλόην, καὶ οἱ κορυδαλοὶ εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἡ ἀηδῶν εἰς τοὺς δρυμῶνας καὶ τὰ φύλα πάντα τῶν πτηνῶν μιᾶ ἁρμονία τὰ κάλλη τοῦ ἔαρος ὑμνοῦσι κελαδοῦντα. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νεώτεροι ἐώρταζον τὴν μόνην εἰς τὴν θεάν φύσιν καθιερωμένην ἑορτὴν τῆς *Ἀ Μάου*, εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους τρέχοντες νὰ προῦπαντήσωσι τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἄνθη ῥόδων καὶ πασχαλαίων νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς. Ἄλλ' οὐαί! ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκλείπουσιν ἀφ' ἡμῶν τὰ ἀφελῆ ἔθιμα τῶν πατέρων μας καὶ μόλις εἰς τὰ ἀνατολιζόντα ἔτι καὶ ὀλίγα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Θυράκης, εἰς τὸν μαγικὸν Βόσπορον, εἰς τὴν τερπνὴν Σμύρνην θέλετε ἀπαντήσῃ τὴν *πρωτὴν Μάου*, νέους καὶ νέας, παῖδας μετὰ γερόντων, ἀνόστειπτοι νὰ πανηγυρίζωσι τὴν σεμνὴν ταύτην ἑορτὴν, ἐπὶ τάπητος χλόης καὶ ῥόδων ἐξαπλωμένοι, καὶ μὲ κρατῆρα ἀφορίζοντος οἴνου εἰς τὰς χεῖρας σπένδοντες χοὰς τῇ μητρὶ γῆ.

Ὁ Μάιος μὴν, ἀφιερωμένος καὶ νῦν σιωπηλῶς εἰς τὴν θεάν τοῦ ἔαρος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνατεθειμένος εἰς τὸ ὠραιότερον τῶν πλασμάτων τοῦ Δημιουργοῦ — τὴν γυναῖκα.

Κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν μνηολόγιον ἦτον ὁ γ' μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν αὐτοῦ ἡμέραν ἐπανηγυρίζοντο αἱ ἑορταὶ τῆς Φλώρας καὶ τῆς Καλλιῆς Θεᾶς (τῆς καὶ ἀγνώστου), οὔτης, κατὰ τινὰς, τῆς Κυβελῆς, ἢ τῆς Γῆς. Ἡ τῆς Καλλιῆς Θεᾶς ἑορτὴ ἐτελεῖτο τὴν *Ἀ Μάου* ὑπὸ τῆς μεγάλης ἱερείας μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος καὶ μυσταγωγίας. Εἰς οὐδένα τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου συνεχωρεῖτο νὰ παρευρεθῆ εἰς αὐτὴν, καὶ οὐ μόνον ἀπεμακρύνετο τῶν οἰκίῶν πᾶν ἄρδεν ζῶον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνδριάντες, καὶ οἱ πίνακες, οἱ παριστῶντες ἄνδρας ἐκαλύπτοντο πεπλω τὴν ἡμέραν ἐκείνην. . . . Ἄν καὶ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸ σημεῖον τῶν Διδύμων, σύμβολον φιλίας καὶ γονιμότητος, οἱ παλαιοὶ ὁμως τοὺς ἐν τῷ μῆνι τούτῳ τελομένους ὑμεναίους ἐθεώρουσιν δυσσοικιστοὺς. Ὁ Ὀβιδίδιος λέγει πού τῶν ποιημάτων του.

« Αἱ χῆραι καὶ αἱ παρθέναι ἄς φυλαχθῶσιν ν' ἀνάψωσι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τοῦ Ἰμμεναίου τὰς δάδας, διότι ταχέως αὐταὶ μεταβάλλονται εἰς λαμπάδας νεκρῆς, . . . »

Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἐπὶ τούτῳ καὶ παροιμίαν τινα, ἥτις φαίνεται ἔμεινε κατὰ παράδοσιν καὶ μέχρις ἡμῶν, καὶ ἰδοὺ πόθεν ἡ κοινὴ πρόληψις, τοῦ νὰ μῆν τελῶνται γάμοι κατὰ τὸ Μάιον. Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν δοξάζομεν τὴν πρόληψιν ταύτην, διότι ποῖος ἄλλος προσφορώτερος μῆν διὰ τὸν Ἰμμεναῖον παρὰ τὸν μῆνα τοῦτον τοῦ ἔρωτος, καὶ τῆς ἀνοίξεως; . . .

Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ πολλὸν χρόνον ἐσώζετο τὸ ἔθιμον τοῦτο τοῦ ἑορτάζειν τὴν *Ἀ Μάου* ἐφυτεύετο κατ' αὐτὴν δένδρον, ὅπερ ἐλάμβανε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς, *Μάιος* προσαγορευόμενον.

Τέλος, ὡς ἐπὶ εἰδωλολατρίας ἦτον ἀφιερωμένοι οἱ μάϊοι εἰς τὴν θεὰν *Ρέα*, οὕτω καὶ ἐπὶ χριστιανισμοῦ ἀφιερῶθη εἰς τὴν Παναγίαν. Τὸ ὄνομα *Μάϊος* ἢ *Μάης* ἔμεινε παρ' ἡμῖν εἰς τὸν στέφανον τῶν ἀνθέων, ἅτινα συλλέγοντες εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγρούς τὴν αὐγὴν τῆς ἀ. μάϊου, προσαρτῶμεν ἔπειτα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν μας πρὸς ἀγαθὸν οἰωνισμόν τοῦ ἔτους. Ἀλλὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο παρ' ἡμῖν μὲν λησμονεῖται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐν δὲ τῇ Ἑσπερία Εὐρώπῃ διεδέχθησαν αὐτὸ οἱ κοινωνικοὶ σπαραγμοὶ, αἱ στάσεις, αἱ σφαγαὶ αἱ πολιορκίαι! Ἐν δὲ τῷ Λονδίῳ ἐορτάζεται, ἀργούντος τοῦ χρηματηστηρίου, τοῦ ὁποίου πλύνονται τὰ πατώματα καὶ καθαρίζονται τὰ δωμάτια! Πῶς καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα προδίδεται ὁ χαρακὴρ τοῦ ἔθνους.

Οὕτως, ἐν τῇ νεωτέρα Ἑλλάδι οὐ μόνον τὸ πατριαρχικὸν καὶ ἀφελῶς ὠραῖον ἐκεῖνο τῶν πρώτων χρόνων διαδέχονται ἐκφυλα ἤθη καὶ ἔξεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ὑπέκυψαν φαίνεται εἰς τὸν ἀδυσώπητον νόμον τῶν ἐκ τοῦ χρόνου μεταβολῶν. Ἡ ἀνοιξίς, ἣτις κατέκλυσε, οὕτως εἰπεῖν, τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν Ἀπρίλιον, ἐπαλινδρόμησε περὶ τὰ τέλη, ἵνα ἐκδικηθῆ ἴσως ἡμᾶς, θρηνήσαντες τὴν ταχυπετῆ παρέλευσίν της . . . Ἐξοκισιν ὅλας ἡμέρας ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν καὶ ἕστοι συχοὶ καὶ ῥαγδαῖοι τὴν ὥραν τοῦ ἕαρος μετέβαλλον εἰς ὥραν χειμερινήν. Οὐτ' οἱ γεροντότεροι τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων ἐνθυμοῦνται τοιαύτην παράδοξον ἀταξίαν ὥρας, καὶ πάντες εἰχον εἰς τὰ χεῖλη δημῶδη τινα παροιμίαν, λέγουσαν, ὅτι εἰς τόπον *κατηραμένον βρέχει τὸν Μάϊον* . . . Ἡ παρατήρησις αὕτη βεβαίως εἶναι τῶν γεωργῶν, ἀλλ' ὄχι ἡμῶν τῶν κατοικῶν τῶν πόλεων, καὶ μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὁ ὄμβρος ἦτον εὐεργετικὸς κατὰ πολλοὺς λόγους.

Ὅχι, δὲν βρέχει εἰς τόπον *κατηραμένον* τὸν Μάϊον, διότι ἂν σήμερον ὑπάρχει που εὐλογημένος τόπος, εἶναι ἡ φιλτάτη μας Ἑλλάς. Τῶν πλαιῶν σοφῶν τις νῦχαρίστησε τοὺς θεοὺς πρώτον, ὅτι τὸν ἕκαμον ἄνθρωπον καὶ ὄχι ζῶον, δεῦτερον ἄνδρα καὶ ὄχι γυναῖκα (τότε ἡ τύχη τῶν γυναικῶν ἦτο τρωόντι δυστυχῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὁ σοφὸς μας δὲν ἐπροτίμησε νὰ γεννηθῆ γυνή, ὡς ἤθελε πράξει σήμερον) καὶ τρίτον ὅτι ἐγεννήθη Ἕλλην καὶ ὄχι βάρβαρος.

Σήμερον, χάρις εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὀνομάσαντας βαρβάρους πάντας τοὺς μὴ Ἕλληνας, σήμερον, λέγω, δὲν ὑπάρχουσι πλέον βάρβαροι, ἀλλ' ἡμεῖς δυνάμεθα τοὐλάχιστον νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Πρόνοιαν, διότι κατοικοῦμεν ἐν Ἑλλάδι, καὶ οὐχὶ ἐν ἄλλῃ τινὶ χώρᾳ Εὐρωπαϊκῇ.

Τὰ *Ἔργα καὶ Ἡμέραι*, πιστὴ διήγησις τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῶν πολιτειῶν καὶ κοινωνιῶν τοῦ κόσμου, παρέστησεν προλαβόντως εἰς ὅποιας δυσεξετήτους περιπλοκάς εὐρίσκοντο αἱ Εὐρωπαϊκαὶ κοινωνίαι. Τὰ πάντα αὐτοῦ ἦν ἀνάστατα, τὰ πάντα ἠπειλεῖ, ἐξ ἑνὸς μὲν ἐπικείμενην συμφορὰν ἄπλετον, παγκόσμιον, καὶ ἐξ ἑτέρου προ-

σεχῆ ἴσως τὴν λύσιν τοῦ αιματηροῦ δράματος, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη καὶ ἡ εἰρηνηκωτέρα σκηνὴ παρεστάθη τὴν 12 Φεβρουαρίου ἐν Πιριτίοις, δράματος πάλης μεταξύ ἀπολιτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας, μεταξύ ἀναρχίας καὶ τάξεως, μεταξύ λαῶν καὶ ἡγεμόνων, δημοκρατίας καὶ μοναρχίας, τελευταῖον, μεταξύ τῆς εὐεργητικῆς εἰρήνης καὶ τοῦ ἀρυσέντος πολέμου.

Ἐκτοτε πολλὰ ἐπισόδεια καὶ πολλαὶ παράδοξοι ἐπῆλθον περιπέτεται. Ἡθελος εἰπεῖ, ὅτι ὁ δαίμων τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκοτοῦς, ὁ Ὄζουοὺδ καὶ ὁ Ἀριμάν τῆς Περσικῆς μυθολογίας συνεπλάκυσαν εἰς πεισματώδη, καταστρεπτικὴν, ἀληκτον πάλην, νικῶντες καὶ νικώμενοι ἀλληλοδιαδόχως. Ἡ πάλῃ ἐξακολουθεῖ καὶ δύσκολον νὰ προῖδῃ τις, ἂν ὁ δαίμων τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ φωτὸς θέλει ἐξέλθει ἐπὶ τέλους νικητής . . .

Ἡ Αὐστρία, τῆς ὁποίας ἡ ἡσυχία καὶ ἀκεραιότης διαταράχθησαν περισσώτερον παντὸς ἄλλου κράτους, ἐνῶ νικηφόρος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ πεδία τῆς Νοβάρας κατατροπώσασα διὰ τοῦ γηραιοῦ Σλάβου στρατάρχου τῆς τοὺς δειλοὺς καὶ στασιαζόντας Ἴταλοὺς, ἡττάτο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ἀνδρείων καὶ ἠνωμένων Οὐγγρων, διὰ τῶν Γερμανῶν στρατηγῶν της. Κυριεύσαντες ἅπασαν τὴν Τραπεζυθιανίαν, διώξαντες τοὺς Αὐστριακοὺς πέραν τῶν ὀρίων τῆς Οὐγγαρίας, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀχυρώτατα φρούρια τῆς Πέστης καὶ Βούδας, οἱ Οὐγγροι ὤδεον κατὰ τοῦ Πρεσβούργου, ἵνα εἰσέλθωσι μετὰ ταῦτα καὶ εἰς Βιέννην, ὅτε ἡ ἰσχυρὰ πάλαι ποτὲ καὶ ἀρχαία αὐτοκρατορία τῆς Αὐστρίας ἐλέπυσα, ὅτι κινδυνεύει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, τρέπεται πρὸς τὴν γιγαντιαία δύναμιν τῆς Ῥωσσίας, ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειάν της. Ὁ Αὐτοκράτωρ προθύμως δέχεται τὴν πρόσκλησιν καὶ κινεῖ ἀμέσως 200 χιλιάδας στρατοῦ, καὶ τὴν ἀποστολὴν ταύτην συνοδεύει δι' ἐντόνου, ἀπειλητικῆς διακηρύξεώς του.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Φραγκοφορρὴ γίνεται παραίτιος νέων ἀναστατώσεων ἐν Γερμανίᾳ. Μετὰ τὴν ἀρνήσιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας ἵνα δεχθῆ τὸ στέμμα τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ, ἀθετῶν τὰς ὑποσχέσεις του, τὸ παγγερμανικὸν σύνταγμα, τὸ ψηφισθὲν ἐν τῇ Γερμανικῇ Ἀμφικτυονίᾳ τῆς Φραγκοφορρῆς, διάφοροι ἄλλοι βασιλεῖς καὶ βασιλίσκοι, ἐνθαῤῥυνθέντες καὶ παρακινήθέντες, ἀρνούνται τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ. Τότε πολλῶν ἐπικρατειῶν λαοὶ καὶ στρατοὶ συνεννοῦνται καὶ ἐπαναστατοῦσι, ζητοῦντες παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πολυβρηλλήτου Συντάγματος. Αἱ παφρόρηνοι ἐπαρχίαι τῆς Πρωσσίας καὶ Βαυαρίας ὑψώνουσιν ἀναφανδὸν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς Δρέσδην τῆς Σαξωνίας ἀποδιώκεται ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγκαθιδρύεται προσωρινὴ κυβέρνησις, ἀλλ' ἤτις ἔπειτα διώκεται ἐναλλάξ, κανοβοληθείσης τῆς ἑώρασις ταύτης πόλεως, τῆς ἐπονομαζομένης *Νεότερα Ἀθῆναι*, καὶ ἀλωθείσης ἐξ ἐφ' ἑαυτοῦ. Εἰς Καρλοσρούην πρωτεύουσιν τοῦ Μ. Δουκάτου τῆς Βαδίας, ὁ δούξ ἀναγκάζεται νὰ δραπετεύσῃ, ὁ δὲ διάδοχος νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς θυρίδος, καὶ ἀναγορεύεται ἡ δημοκρατία. Μόνος ὁ βασιλεὺς τῆς

Βυρτεμβέργης ἐναντιωθείς κατ' ἀρχάς καὶ λιπῶν στιγμαίως τὴν πρωτεύουσάν του, εἶτα ἐπὶ νῆλθιν ἐνδοῦς εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν βουλῶν καὶ τοῦ λαοῦ του καὶ τεθείς ἐπὶ κορυφῆς τοῦ παγγερμανικοῦ ζητήματος. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ μικρῶν ἐπικρατειῶν οἱ ἡγεμόνες ἀνεγνώρισαν τὸ σύνταγμα, ὅπου δὲ ἄλλοι, ἐξαιρουμένης τῆς Αὐστρίας, οἱ ἡγεμόνες, κατ' εἰσήγησιν ταύτης καὶ τῆς Πρωσίας, ἤλειψαν ν' ἀποκηρῶσιν αὐτὸ, αἱ πόλεις καὶ ὁ λαὸς ἐκηρύχθησαν πανδημῶς ὑπὲρ τῆς ἐνόστητος.

Πρωταγωνιστῆς τῆς πρὸς τὸν αὐτὸν ἀποφάσεως ἀνεφάνη ἡ Δημοκρατικὴ Γαλλία, ἥτις καὶ ἐπέμφε στρατὸν ἐπὶ τὴν ἐν Ρώμῃ καταλύσιν τῆς δημοκρατίας, καὶ ὑπὲρ τῆς παλινορθώσεως τοῦ Πάπκ.*

Ὁ γαλλικὸς στόλος καταπλεῖ εἰς τὰ παράλια τῆς ῥωμαϊκῆς χώρας, ἀποσιβάζεται ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἰς Σιβιταδέκιαν καὶ ἐαδίζει ἐπὶ τὴν Ῥώμην. Ἀλλ' αὐτοῦ ἐλπίζων, ὅτι ὁ λαὸς τὸν περιέμεεν ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, διὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν καταπίεσιν τῆς νέας Τριανδρίας, ἥτις, ὡς διέδωκε τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον, ἐπέβαλλε διὰ τοῦ τρόμου τὴν δημοκρατικὴν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ, ἀντιπετυξίωσιν καὶ ἀσπατισμῶν, ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἀπαντᾷ σφαίρας πυροβόλους καὶ ἀντίστασιν γενναίαν, καὶ ἀναγκάζεται μετ' αἰσχύνης νὰ ὀπισθοδρομησῇ, πολλοὺς μὲν νεκροὺς λιπῶν εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, πολλοὺς δὲ αἰχμαλώτους εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Ὄτω μετὰ δώδεκα καὶ ἐπέκεινα αἰῶνας ἡ Ῥώμη ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς ἀρετὴν καὶ συγκροτεῖ πρὸ τῶν τειχῶν τῆς μάχην νικηφόρον!

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἤδη ἔτις ἐδέχθησαν ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν τῶν Γάλλου τούτου δημοκράτας, ἀλλὰ πολεμούμενοι ὑπὸ τριῶν ἄλλων ἐθνῶν, τῆς Νεαπόλεως, τῆς Αὐστρίας, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἰσπανίας, ἔπρεπε νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ὀλιγώτερον ἐπικινδύνων ἐχθρῶν τῶν. . . . Ἀλλὰ τὸ συμβάν τοῦτο οὐχ' ἤττον ἐνεκόλλαψε στίγμα ἐπὶ τῆς ἀλλοκότου πολιτικῆς τῆς Γαλλίας, ἥτις ἐφάνη πρὸς στιγμήν ὅτι ἦτο ἐν τῷ μεταβληθῆναι συνάμα τῇ πτώσει τοῦ ὑπουργεῖου Βαρώ· ἀλλ' οὔτε τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἔπεσεν, οὔτε ἡ Γαλλία μετέβαλε πολιτικὴν!

Ἡ Συντακτικὴ συνέλευσις παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐν πολλῷ θηρόφῳ καὶ ἀγωνίᾳ, οὐδὲν ἐπιτυχούσα, ἡ δὲ νέα συνέλευσις ἥτις συνῆλθεν τὴν 16 | 28 Μαΐου, δὲν εἶχεν εἰσέτι καιρὸν νὰ ὑποδείξῃ τὴν πολιτικὴν τῆς. Σημειωθῆτω ἐν τούτοις ἐν παροδίῳ, ὅτι ὁ δαιμόνιος Λαμαρτίν, ὁ πρωτοεργὸς ἔτις τῆς 24 Φεβρουαρίου, ὁ ἐκλεχθεὶς εἰς τὴν συνέλευσιν ἐκ δέκα νομῶν καὶ διὰ διακοσίων μυριάδων ψήφων, δὲν ἐξελέγχθη οὐδεμιᾶς ἐπαρχίας ἀντιπρόσωπος! ὦ! τῆς ἀσταςίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!

Ἄλλ' ἄλις, φρονοῦμεν, τῶν πολιτικῶν· εἶναι μὲν αὐτὰ κικεῶν ἀπὸ ἐνός καὶ ἡμίτεως ἔτους, ἀλλ' ἤδη κατέστησαν ἀληθὲς χάος καὶ παλιόροια ἀκατανόητος. Πλὴν, συγγνώμην αἰτοῦμαι· ὀλίγου δεῖν ἐλησμώνησα καὶ τὴν μικρὰν μας Ἑλλάδα, περὶ ἧς ἄλλως τε, δὲν ἔχω, τίποτε καὶ νῦν ν' ἀναφέρω πολιτικῶς. Τὸ νέον ὑπουργεῖον, οὗ τὸν σχηματισμὸν προλαβόντες ἀνεφέραμεν, χάριτι θεῆς, δὲν ἔδειξεν εἰσέτι σημεῖα ζωῆς. Αἱ δὲ Βουλαι μας τὴν γενικὴν ἀκολουθοῦσαι ἀπραξίαν, τὸν νῆδυμον ὕπνον τῶν διακόπτουσι κατὰ πᾶσαν νομνηνίαν. . .

Μαντεύω δὲ ἤδη ὅτι θέλετε μὲ ἐρωτήσῃ περὶ εἰδήσεως τινὸς μεγάλης, σπουδαίας, εὐχαρίστου—περὶ τοῦ θησαυροῦ.—Ἄνθρακες, φεῦ! ἐγένετο ἡμῖν ὁ θησαυρός.

Ἐν τούτοις ποῖα ὑπάρχει ἡ τύχη τῆς Ἰταλίας τῆς πολυπαθοῦς ταύτης χώρας; Εἰς Τοσκάνην, ὅπου ἡ Δημοκρατία εἶχε προκηρυχθῆ μετὰ τοσοῦτου ἐνθουσιασμοῦ, ὑπερισχύσαντος τοῦ πνεύματος τῆς νομιμοφροσύνης, ἡ κυριαρχία τοῦ Μ. Δουκὸς ἀνεγνωρίσθη καὶ προσεκληθῆ οὗτος ν' ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως. Μόνη ἡ πόλις τῆς Λιβόρνου δὲν ὑπετάτατο. Ἐπεμψθησαν εἴκοσι χιλιάδες στρατοῦ Αὐστριακοῦ, καὶ ἡ πόλις κανονοβόληθη· ἔκλυεν αὐχένα. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ ἐν Βολωνίᾳ τῆς παπικῆς ἐπικρατείας. Αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὑπετάγησαν ἀλληλοδιαδόχως ἐνώπιον τῶν πυροβόλων τῶν νεαπολιτικῶν τριμρότων καὶ στρατῶν, μόνη δὲ ἀντέχει ἠρωϊκῶς ἡ Βενετία, ἀψηφίσασα ὅλας τοῦ Ῥαδέσκῃ τὰς ἀπειλάς, καὶ τοὺς πολυαριθμοὺς στρατοὺς τῆς Αὐστρίας. Ἐντούτοις σήμερον αὕτη εἶναι κυρία τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, εἰσελθούσα κατὰ πρόσκλησιν τοῦ δουκὸς καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ. Παντοῦ δὲ ὅθεν διαδαινοῦσιν οἱ στρατάρχαι τῆς, ἀροπλίζουσι τοὺς λαοὺς καὶ τουργεῖουσι τοὺς δημοκράτας.

Ἀλλὰ τὸ πλεόν ἀπίρευτον, τὸ πλεόν παράδοξον τῶν παραδόξων τούτων καιρῶν γεγονός συνέβη ἐν Ῥώμῃ.

Ὅτε, πρὸ δέκα περίπου αἰῶνων ἡ δυτικὴ ὄρη, ὡς ὠνόμασε ἐμφαντικώτατα τὴν ἀλαζονείαν τοῦ ἐπισκόπου τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ὁ τῆς Νέας Ῥώμης ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης Φώτιος, ἐπῆρθη τοσοῦτον ὥστε νὰ ὀνειρευθῆ παρὰ τὴν ἀπεριόριστον πνευματικὴν ἐξουσίαν καὶ κοσμικὴν, οἱ Πάπαι, ἐναντίον αὐτῶν τῶν παρχαγελμάτων τοῦ Β' βαγγελίου, περιεζώσθησαν πρὸς τῆ μητέρα καὶ τὴν σπᾶθην κοσμικῶν κυριαρχῶν.

Ὁ τολμηρὸς οὗτος συνδιακτὸς δύο κατὰ τοσοῦτον ἀντιθέτων ἐξουσιῶν πολλῶν συμφορῶν καὶ κακουργιῶν ἐγένετο πρόξενος. Μόλις δὲ κατὰ τὸν μεγαλοεργὸν ΙΘ'. τούτου αἰῶνα, ἀναβᾷ τὸν ἱεραρχικὸν θρόνον ἀνὴρ ἀνιμωρρωτῆς δάξας κατ' ἀρχάς, κρίμασι Κυρίου, μόνος τὴν ἐκ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐκπτώσιν τοῦ προῦκάλεσε, ἐουληθεὶς νὰ παλινοδρομήτῃ καὶ ἐγκαταλείψῃς λάθρῃ τὸ ποίμνίον του, ὑπὲρ οὗ ἐχρεώταται μᾶλλον θέσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Τότε οἱ δυτικοὶ λαοί, ὅχι διότι ἐπίστευον πλεόν εἰς τὸ ἀναμάρτητον καὶ θεοπρόβλητον τοῦ Πάπκ, καὶ διότι τὴν ἐπὶ θρόνου διαμονὴν αὐτοῦ θεώρουσαν ἀναπόφευκτον εἰς τὴν τῶν ψυχῶν τῶν σωτηρίαν, ὡς παραλαβόντες παρὰ τοῦ Ἁγ. Πέτρου τὴν κληρονομίαν τῶν οὐρανῶν καὶ τὰς κλεῖς τοῦ παραδείσου, ἀλλ' ἵνα τὸ οἰκοδόμημα τοῦ δυτικισμοῦ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ παπισμοῦ τεθεμελιώταται, διατηρήσῃσι, συνώμοσαν νὰ ἐπαναφέρωσι διὰ τῆς βίας εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν τὸν Θ'. Πίον.

Ὁ δὲ κύτρινος πυρετός (gold-fever), ὡς ἔλεγον ἐν Καλλιφορνίᾳ, τῶν χρυσοφόρων μας ἐπαυελθόντων εἰς Ἀθήνας, μετεβλήθη εἰς τεταρταῖον πυρετόν.

Τὸ καινότερον ἐν τούτοις τῶν Ἀθηνῶν, διότι τὰ ἀνωτέρω ἀπρηχαιώθησαν πλέον, εἶναι ὅτι ἡ ὠραία μας πρωτεύουσα ἐκενώθη. Οἱ κάτοικοι δὲν μετέβησαν μὲν εἰσέτι εἰς τὰ ἐξοχάς, διότι μόλις πρό τινων ἡμερῶν ὁ καύσων ἐγένετο ἀφόρητος, ἀλλὰ πολλοὶ αἰκογένειαι ἀνεχώρησαν ἐκτὸς τοῦ κράτους, τραπέσαι πρὸς βορεινότερα κλίματα, ὥστε καὶ εἰς Σμύρνην εἶδον τὰς Ἀθηναίας κυρίας, διαβαίνουσας ὡς κοπάδιον γλυκορθόγγων ἀλκυόνων, κατὰ τὴν πλουσίαν εἰς ἀσιατικὰς μεταφορὰς γλῶσσαν τῶν ἐν Ἀσίᾳ ὁμογενῶν μας. Αἱ Ἀθηναίαι ἐστηρήθησαν διὰ τινα χρόνον ἄλλην ἐπαίσθητοτέραν στέρησιν, τὴν χαριτόδωρον βασιλίσσην μας. Ἡ Α. Μ. ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπεύργον ἵνα ἐπισκεφθῆ τὸν σεπτὸν πατέρα της. Τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιο, ἐφ' οὗ ἐπεβιβάσθη, διευθυνόμενον εἰς Τεργέστην προσέπλευσε καὶ εἰς Κέρκυραν ὁ δὲ λαὸς τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης νήσου ὑπεδέχθη μετ' ἀνεκφράστου ἐνθουσιασμοῦ τὴν ποθητὴν βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν περιεμμένετο εἰς Κέρκυραν, ἡ πόλις ὅλη κατῆλθεν εἰς τὸ παράλιον μετὰ κήπου ὀλοκλήρου ἀνθίων, καὶ μουσικῆς. Μόλις δ' ἐφάνη κυματίζουσα μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἐπαίανισεν ἡ μουσικὴ, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου Κ. Λιβεράλη, ἐθνικὰ ἄσματα, καὶ ὁ λαὸς ὅλος ἤρχισεν ἀνακραῖζων, Ζήτω ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος! Ζήτω ἡ βασίλισσά μας! Ἄπειροι δὲ λέμβοι μετ' ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ κορασιῶν εὐπαρύφων περιεκύκλωσαν τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιο, καὶ ἔρριζαν μετ' ἀνθῶν οὐ μόνον τὸ κατὰστρομα, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν πέριξ θάλασσαν, ἥτις τότε ἀντὶ κυμάτων ἀνθῶν μόνον ἐκύλιε. Καθ' ὅσον δὲ διάστημα ἔμενον ἡ βασίλισσα εἰς τὸν λιμένα, μὴ θελήσασα νὰ ἐξελεθῆ εἰς τὴν πόλιν, ὁ λαὸς ἐξέκρουσθη ζητοκραυγῶν καὶ ἡ μουσικὴ ἐξήκολούθη νὰ παιανίζῃ, καὶ τότε μόνον ἔπαυσαν, ὅταν οὐδ' ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, οὐδ' ὁ κανὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐφαίνοντο πλέον εἰς τὰ μάκρη.

Ὁ ἐθνισμὸς οὗτος καὶ ἡ ἐνθουσιώδης φιλοκαλία τῶν ἀδελφῶν μας Ἑπτανησιῶν δὲν φαίνεται ἤδη κατὰ πρῶτον. Πᾶν ὅ,τι Ἑλληνικὸν ἦναι εἰς αὐτοὺς ἱερὸν καὶ ἅγιον! Καὶ ἐπειδὴ ἀνεφέραμεν περὶ μουσικῆς, ἀρμόδιον νομίζομεν νὰ ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς φίλους τῆς ὠραίας ταύτης τέχνης, ὅτι, ἐνῶ παρ' ἡμῖν οὐδεὶς ὑπὲρ αὐτῆς ὑπάρχει ζήλος, ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ, καὶ ἐν Κερκύρᾳ ἰδίως, καλλιιεργεῖται ὅσον ἔνεστι. Ὁ κύριος Λιβεράλης οὗτος, περὶ οὗ ἀνωτέρω εἶπομεν, ὅστις Ἰταλὸς τὸ γένος, ἐπολιτογράφη Ἕλληνας ἐκ φιλελληνισμοῦ, ἐπροκράυζε τὴν δημοσίευσιν συλλογῆς ἐθνικῶν ἀσμάτων. « Μελετήσας » λέγει ἀρκετὸν χρόνον τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν, ἐπέστησα τὴν προσοχὴν μου εἰς τὰ ἀμίμητα ἐκεῖνα κάλλι, ὅσα παρέχει ἡ αὐθόρμητος καὶ ἀφελὴς ἀνάβλυσις τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφρονίας, καὶ τοῖς ἐν τῇ φυσικῇ καταστάσει διαμενούσης. Ὄθεν συλλέξας τὰ ὠραιότερα καὶ θελητικώτερα ἐκ τῶν

παρθενικῶν τοῦ ἔθνους ἀσμάτων, ἔλαβον αὐτὰ ὡς θέματα, ἐφ' ὧν ἐπεξεργάσθη ποικίλην φαντασίαν διὰ κύμβαλον. » (*)

Ἄς στήσωμεν ἐνταῦθα πρὸς μικρὸν, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀφορμῆς τῆς δημοσίευσως τῶν ἀσμάτων τούτων, ἀς καταδείξωμεν τὴν λυπηρὰν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς ἐλευθερίου τέχνας, αἵτινες ἐδόξασαν τὴν ἀρχαίαν τοσοῦτον, τὴν προαγαγούσαν αὐτὰς εἰς τὸ ἀκρότατον ὕψος τῆς ἐντελείας διὰ τῶν Φειδιῶν, Ἰκτίνων, Πραξιτελῶν, Πολυγνόντων, Τιμοθέων καὶ ἀπάσης τῆς πολυαριθμοῦ ἐκεῖνης χορείας τῶν ἀγαλματοποιῶν της, ζωγράφων της, ἀρχιτεκτόνων της καὶ μουσικῶν της. Τί δὲ καὶ λέγομεν περὶ τούτου, ἐνῶ λόγιοί τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ἠρνήθησαν, ἐναντίον αὐτῆς τῆς γνώμης ἀλλογενοῦς φιλολόγου, τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῶν Παρισίων Ἐγέρου (Egger), ἠρνήθησαν ἀπὸ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα ὡς καὶ αὐτὰ τῆς ποιήσεως τὰ ἀνθῶ. Ἄλλ' ὅχι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ἂν τι παρήγαγεν ἡ Ἑλλάς πρωτότυπον καὶ ἀριστον μέχρι τοῦδε, εἶναι οἱ ὀλίγοι ποιηταὶ της. Εἶναι ὁ Ὀδοπύρος καὶ ὁ Μεσσίας Παναγιώτου καὶ ὁ Περιπλάγιμαρος Ἀλεξάνδρου τῶν Σούτσων, εἶναι ὁ Διθέραμβος τοῦ Σολομοῦ καὶ τὰ ὀλίγα ποιήματα τοῦ Ζαλακῶστα, εἶναι τὰ λυρικά καὶ ἡ Παραμονὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ, εἶναι τὰ Ἐωθινὰ ἄσματα τοῦ Καρατσούστα. Σήμερον, ναί, ἐσίγησεν ἡ ποιητικὴ τῆς Ἑλλάδος Μοῦσα, ὡς ἀπαντῶσα μεγίστην ψυχρότητα, καὶ ὑπὸ λογίων, ἂν καὶ ἀμούσων, ἀκόμη συκοφαντομένη, ἀλλ' οὐχ ἦττον πρέφομεν ἡμεῖς τὰς χρονοτέρας περὶ τῆς ἀναπτέρωσως αὐτῆς ἐλπίδας. Ὀλίγα ἔθελομεν εἰπεῖ περὶ τῆς φανείσης ἀρτίως συλλογῆς ποιήσεων ἡ Λύρα ἐπιγραφομένης, τοῦ Κ. Σ. Καρύδου. Περιεχει αὕτη μόνον πρωτοπείρου χειρὸς δοκίμια, ἀλλὰ δοκίμια ὑποσχόμενα γενναίῳ τι καὶ τέλειον. Ἡθέλαμεν μόνον συμβουλεύσει τὸν νέον ποιητὴν νὰ παραιτήσῃ τὸν ἀσκὸν τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως καὶ νὰ κρατῆ διὰ χειρὸς τὴν λύραν καὶ τὴν φόρμιγγα. Μετὰ τὸν Ἀ. Σούτσον δυσκόλως θέλει ἐπιτύχει ἄλλος εἰς τὸν Σίλλον. Ὁ δὲ γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον ποιητὴς Κ. Δ. Καρατσούστας προεκήρυξε τὴν ἐκδοσὴν ἐκλογῆς δεδημοσιευμένων καὶ ἀνεκδότων ποιημάτων του, εἰς τὴν ὁποῖαν θεθαίως θέλει εὑρεῖ ἄξιον τι καὶ αὐτὸς ὁ δύσκολος καὶ μεμψιμοιρος κρητικὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ ποιητικὴ Μοῦσα ἀπαντᾷ ψυχρότητα παρ' ἡμῖν, καὶ ἐνθυμήθημεν ἀνεκδοτὸν τι περὶ ἐνὸς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς Εὐρώπης, ὅπερ ἀνέγνωμεν ἐσχάτως εἰς περιοδικὸν σύγγραμμα τῆς Γαλλίας. Πρὸ εικοσιπέντε ἐτῶν ἐφθασεν εἰς τὴν μεγαλόπολιν τῶν Παρισίων νέος τις, ἀρχαῖαν προσώπου καλλονὴν καὶ διακεκριμένον ἦθος πεπροικισμένον, ὅστις κρατῶν ὑπὸ μάλης τετραδίον διευθύνθη παρὰ τινι βιβλιοπώλει καὶ ἐμφανίσας αὐτὸ, (περιεῖχε δὲ συλλογὴν ποιημάτων

(*) Τὸ πόνημα τοῦτο τιμώμενον 3 σελίνα δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ βουλόμενος εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀνεκδότων) ἐζήτει παρ' αὐτοῦ 1500 φράγκα, ἀν ἤθελε νὰ τ' ἀγοράσῃ. Οἱ βιβλιοπώλαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀλίγων ἐννοοῦσιν ἀπὸ καλλονῆν συγγραμμάτων καὶ μάλιστα ποιήσεων, καὶ προτέρερε μόνον 600 φράγκα. Ὁ νέος δὲν παρεχώρησε τὸ τετράδιόν του καὶ μετέβη εἰς συνεπαρωχίωτην του τινὰ, τὸν Ἀββᾶ Genoude, τὸν πιθὸν τοῦτον φίλον τῶν πρώτων Βουρβόνων καὶ συντάκτην δεινὸν τῆς Ἐφημερίδος τῆς *Gallias* (*Gazette de France*), ἀποβιώσαντα δὲ πρὸ μικροῦ, εἰς ἃν παρουσιάζει τὸ χειρόγραφον, ζητῶν ἀκατέβατα 1500 φράγκα, ἀρ' οὐδ' ἀπογορευμένης ἀναγνώσῃ αὐτὸ ὁ ἀγοραστής. Ὁ γενναῖος ἀββᾶς δέχεται τὴν συμφωνίαν, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἀγνωστος ποιητὴς προσκαλεῖται παρ' αὐτῷ εἰς γεῦμα. Περῆσαν ἐκεῖ καὶ διάφοροι ἄλλοι προσκεκλημένοι πρὸς αὐτὸν συνιστᾷ τὸν νέον, ὡς τὸν ποιητὴν τῶν ἐν τῷ χειρογράφῳ ποιημάτων, καὶ τὸν παρακαλεῖ ν' ἀπαγγεῖλῃ τινὰ αὐτῶν, ἅπερ οἱ παρεστῶτες ἤκουσαν ἐμπλεοῦ εὐφροσύνης. Κἀθίηται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὁ νέος λαμβάνει τὴν προσδιωρισμένην αὐτῷ θέσιν. Ἄλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις του, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἡ χαρὰ του, ὅτε αἶρων τὸ ἐπὶ τῆς παροφίδος του μάρτυρον εὐρίσκει ἐντὸς αὐτοῦ τραπεζικὰ γραμμάτια 18,500 φράγκων καὶ ἐν σῶμα χρυσόδετον τῶν *Ποιητικῶν Μελετῶν* ὑπὸ *Λαμαρτίνου*.

— Εἶναι ταῦτα, φίλε μου, τὸ ἀντίτιμον τῶν ὠραίων ποιημάτων σὰς, λέγει αὐτῷ ὁ καλὸς ἀββᾶς, ὅθεν εἶναι ἰδικὰ σὰς, διότι τὸ χειρόγραφόν σου μετεπώλησα διὰ 30,000 φράγκων! . . .

Δότε, Κύριοι κρητικοί, τοιαύτην ἐμφύχωσιν καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ποιητὰς, στερουμένους πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου των, καὶ θέλετε ἰδεῖν ἂν αἱ ποιήσεις των εἶναι, ὡς σεῖς τὰς χαρακτηρίζετε κακεντρεχῶς, «κακόηχοι μόνον κρωγμοὶ καὶ γυμνά ἀπὸ φαντασίαν, ἀπὸ αἰσθημα, ἀπὸ κρίσιν καὶ φιλοκαλίαν στιχογραφήματα.»

Ἀλλὰ γενομένου λόγου περὶ ποιήσεως καὶ μουσικῆς δὲν εἶναι ἄκαιρον νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τοὺς τυχὸν ἀγνωστούτας εἰσέτι τὴν εἰδησιν ἀναγνώστας μας, ὅτι ἐσχάτως παρεστάθη εἰς Παρισίους ὁ Προφήτης, ἐπιφανὲς μελόδραμα τοῦ Πρώσου μελοποιοῦ Μαϋερβέρ, ποιητοῦ *Ροβέρτου τοῦ Διαβόλου* καὶ τῶν *Υγενῶτων*. Εἶναι ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς μεθ' οὗ ὁ κλῆς τῶν Παρισίων ὑπεδέχθη τὸ νέον τοῦτο ἀριστοῦργημα τοῦ ἐνδόξου μουσικοδιδασκάλου (*maestro*) καὶ τὰς κακουχίας, καὶ τὴν δημοκρατίαν του καὶ τὸν σοσιαλισμὸν λησμονήσας. Τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης παραστάσεως ἡ τιμὴ τῶν θεωριῶν τοῦ θεάτρου ἀνέβη εἰς 700 καὶ 800 φράγκα, τῶν δὲ ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἐδρῶν μέχρι τῶν 100 καὶ 200 φράγκων. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν ὑπαλλήλων ἀφῆκαν τὰς θέσεις των, ἀνευ ἀδείας, ἀλλ' ἀδεία τῆς δημοκρατικῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος, καὶ ἀδελφότητος, διὰ νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην παράστασιν, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδανείσθησαν παρὰ τῶν ἐπαρχίων τοκογλόφων τὸ ἰσότημον τῆς εἰσόδου· λέγεται μάλιστα, ὅτι εἰς ἐπαρχος ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ

καὶ πρὸς τὸν τότε ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν Κ. Φωσιέ, ὅστις ἐκπλαγεὶς ὅτι ἦλθεν οὗτος εἰς Παρισίους ἀνευ ἀδείας, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του. — Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω χάριν τινα, Κ. Ὑπουργέ.

— Ἐννοῶ, ἐπιθυμεῖτε τὴν χηρεύουσαν θέσιν τῆς Νομαρχίας ***, ἔχει εἰσόδημα μηνιαῖον 6000 φράγκων.

— Σὰς τάζω ὅτι ὄχι, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ἰκετεύσω νὰ με προμηθεύσετε ἐν εἰσητήριον διὰ τὸ Μελόδραμα.

Ὁ Ὑπουργὸς φύσει εὐκίσητος (ὡς ὄλοι οἱ ὑπουργοὶ τοῦ κόσμου) καὶ πρὸ πάντων φίλος τῆς Μουσικῆς, ἤσθη διὰ τὴν ἀφιλοκέρδειαν ταύτην καὶ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ἐπαρχοῦ του καὶ τῷ ἐχορήγησε συγχρόνως καὶ τὸ εἰσητήριον καὶ τὴν θέσιν τοῦ Νομαρχοῦ ἔστω δὲ τοῦτο πρὸς ὀδηγίαν τῶν ἀεικινήτων ἰδικῶν μας ἐπαρχῶν.

Ἄλλ' ἰδοὺ πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως· ἡ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θεάτρου ὁδὸς ἐρύθει λαοὺ, ἀμαζῶν, ἵππων. Ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ λάβωσιν ἐγκαίρως γραμμάτια εἰσόδου, ματαίως παρακαλοῦσι, προσφέρουσιν οὐχὶ πλέον τῇ χειρὶ, ἀλλὰ τῇ παλάμῃ χρυσᾶ λουγγία διὰ νὰ ἐπιτύχωσι κἀνὲν . . . Οὐδεὶς εὐρίσκεται ὁ παραχωρῶν.

Τὸν παρελθόντα μῆνα παρ' ἡμῖν συνέβη τραγικόν τι καὶ σπάνιον εὐτυχῶς εἰς τὰς ἡμέρας μας συμβῆν· νέα τις, ἐν Μεσολογίῳ, ὀνόματι Πηνελόπη νῦτοχειρίσθη δι' ἔρωτα! Ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἡ συγγενεὶς τῆς ἐβίαζον αὐτὴν νὰ νυμφεῖθῃ τὸν μνηστῆρᾶ τῆς, νέον δὲν ἠγάπα, καὶ ὄχι τὸν νέον ὃν ἠγάπα· αὐτὴ δὲ διὰ ν' ἀπαλλαγῇ, νῦτοχειρίσθη, ψυχρὸν μνημα λαβοῦσα ἀντὶ νυμφικῆς παστάδος καὶ δάδας νεοκίχας ἀντὶ τῶν λαμπάδων τοῦ ὑμεναίου «φεῦ! φεῦ!» «βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα!» δικαίως ἐπεφώνει ἡ Μήδεια τοῦ Εὐρύπιδου. Ἡ φιλόκαλος νεολαῖα τοῦ Μεσολογγίου ἐβρόνχησε τὴν παρθένον, δι' ἠρωελεγειῶν ἐπιταφίων, καὶ ἀσμάτων!

Κατὰ δὲ τὸν ἐνεστῶτα μῆνα ὁ σκληρὸς χάρων ἠνοιξεν ἐνταῦθα δύο ἄλλα μνημάτα νεανίδων! Ἄλλ' αὐταὶ δὲν ἀπέθανον, αἱ τάλαιναι! δι' ἔρωτα, ἀλλ' ἀπὸ χρονίας νόσους, περικαλλεῖς καὶ χαριτόβρυτοι ἀμφοτέραι, καὶ ἀμφοτέραι κατακλιθεῖσαι εἰς τὴν μαύρην τοῦ θανάτου κλινὴν ἀνεπαισθῆτως μετ' ἰλαρὰν ὄψιν καὶ μετ' αἰδέμα ἀγγελικὸν εἰς τὰ χεῖλη. Πρὶν παρέλθει ἡ ὥρα τῶν ἀνθῶν, παρῆλθον αὐταὶ ἐκ τοῦ ματαίου τούτου σκηνώματος καὶ ὡς ἀνθη μυρίνοια ἐμαρᾶνθησαν μεταξὺ εὐθαλῶν ἀνθῶν!

«*Ἐν μέροις, παρθένοι, αἱ ὑμῶν ψυχαὶ!*»